В місячнім сяйві, хисткім промінні,
Ношу я маску нічну похмурну,
Як у Сатурна, що клонить урну
В плинних сузір'їв зміннім струмінні.

Оті романси мої без слів,
Незвично звучні, як дивна вість,
Бентежать серця навмисну млість
Тремтливим тливом химерних снів.

Ви всі, напевно, колись простили —
Кому образу, кому злочинство,
А я прощаю нині дитинству,
Що знов вертає, рум'яне й миле.

А я прощаю оцій брехні
Заради надто банальних втіх,
Що їх безжально, немов на сміх,
Хвиля дозвілля дає мені.